Het museum onder de grond (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Het oude mijndorp had jarenlang op de rand van de vergetelheid geleefd. De schachten waren gesloten, de gebouwen stonden leeg en de jongeren vertrokken naar de stad. Toen kwam Miriam Bakels terug, geboren in het dorp maar opgeleid in Rotterdam, met een plan dat de meeste dorpsbewoners aanvankelijk belachelijk vonden. Ze wilde de oude mijn veranderen in een museum. Haar plan was ambitieus, misschien zelfs te groot voor een gemeente met nauwelijks vierduizend inwoners.

Miriam werd de oprichter van een kleine stichting, die ze samen met drie vriendinnen oprichtte in de achterkamer van een café. Het concept was eenvoudig: bezoekers zouden zelf afdalen in de schacht en het werk van vroeger horen, ruiken en voelen. Voor de verhalen zocht ze mensen op die het echt hadden meegemaakt. De oudste die ze vond was Wiel, een mijnwerker van vierentachtig, die veertig jaar onder de grond had gewerkt. Hij vertelde traag, met lange stiltes, en zijn stem klonk als steen die over steen schuift. Miriam liet elk gesprek opnemen en liet er later een audiovisuele tentoonstelling van maken, met beelden op de wanden van de gang en geluid dat uit de duisternis leek te komen.

Niet iedereen was enthousiast. Een inspecteur van de provincie kwam de veiligheid van de gangen controleren en schreef een rapport van veertien pagina's. Zijn aanname was dat het gesteente na dertig jaar leegstand niet meer betrouwbaar zou zijn, en op dat punt had hij misschien gelijk. De stichting moest aanzienlijk meer geld uittrekken voor stutten en verlichting dan begroot was. Ook een analist van de bank die de lening moest goedkeuren, schudde eerst zijn hoofd. Miriam liet zich echter niet uit het veld slaan en bleef bellen, schrijven en uitleggen.

Hulp kwam uit onverwachte hoek. Een gepensioneerde majoor uit de nabijgelegen kazerne bood aan om vrijwilligers te organiseren, omdat hij het zonde vond dat de geschiedenis van de streek zou verdwijnen. Hij bracht dertig mensen mee die in het weekend werkten, sommigen zo atletisch gebouwd dat ze de zware balken met twee man de trap af droegen. In het binnenste deel van de mijn, waar het water nog steeds langs de wanden liep, bouwden ze een ronde ruimte met banken. Daar zou het slot van de tentoonstelling komen, in het volledige donker.

De opening vond plaats op een grijze zaterdag in oktober. Bijna het hele dorp stond in de rij, iets wat niemand had verwacht. Wiel werd in een rolstoel naar beneden gebracht en hoorde zijn eigen stem uit de wanden komen; hij zei niets, maar zijn handen trilden. Miriam voelde een innerlijke trots die ze nauwelijks kon uitspreken. Later, toen de bezoekers weg waren en het licht uitging, bleef ze nog een half uur alleen in de gang zitten. Het dorp was niet gered, dat wist ze best. Maar iets was er wel begonnen.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28335

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1960